

वुटि:

चिसुगन्धि, खी, (वयार्ण सुगन्धिदयानां समाहारः ।) चिजातकम् । इति राजनिवेष्टः । (वया, अन्वैदाके । १२ । ७३ ।)

“तर्गेलापवर्त्योगे चिसुगन्धि चिजातकम् । नामकेसरसंयुक्तं चतुर्जातकतुच्छते ॥”

चिसुपर्णः, पुं, वज्रचारां वेदभागः । तद्वत्तच्च । तद्योगात् पुरुषोऽपि चिसुपर्णः । इति मण्डीकार्यां कुल्लकभृतः ॥ (यथा, मनुः । ३ । १८५ ।)

“चिखाचिकेतः प्रवामित्यसुपर्णः पड़हृत्वितु ॥”

चिसोताः, [सु] खी, (बीजं सोतांसि यस्याः । यदा, चितु लोकेषु सर्वमर्त्यपातावेषु सोतांसि यस्याः ।) गङ्गा । (यथा, नाथे । ३ । १० ।)

“अङ्गूठनिहृतमिदीक्षुचे-
स्त्रियोत्तरः सन्तानधारममः ॥”

नदीमेदः । इति मेदिनी । से, ५४ ।

चिह्नं, त्रि, (चिवारं इवेन क्षेत्रम् । इल + “मतजनहलात् करणजल्पकर्वेतु ॥” ४।४।६७।) इति यत् ।) वारचयहत्येचम् । तत्पर्यायः । चिगुणाकतम् २ लृतीयाकतम् ३ चिसीबम् ४। इवमरः । २ । ६ । ६ ।

चिह्नायणी, खी, (वयो हायना यस्याः । “हाम-हायनानाच्च ॥” ४ । १ । २७ । इति ढीप् । “चिच्चुर्भां हायनस्य ।” इति शतम् ।) चिह्नयं गौः । इलमरटीकार्यां रमानायः । (यथा, काव्यायनश्रौतस्त्रुचे । २२ । ६ । १३ ।) “वृत्सत्यं च चिह्नायणीश्रीताः पश्चवर्णा राजीव एव्ययो नवनीतपृथ्वीरुद्धाः पश्चिमः ॥”) दौपही । यथा, २२ ।

“कृते युगे वेदवती चेतायां जनकात्मिका । इपरे दौपहीच्छाया तेन क्षणां चिह्नायणी ॥” इति ब्रह्मवैरेण श्रीकृष्णजन्मखण्डम् । (चिवतमरे, त्रि । यथा, महाभारते । ३ । २३६ । ६ ।)

“वय संसारलां हाला लक्षिता चिह्नायणान् । इतो गोपलक्षी ग्रीतो व्यहरतु कुरुनन्दनः ॥”

चुट, क ड } हिदि । इति कविकल्पद्वमः । चुट, य ग्रि } (सुरां आलं द्विर्वातुदां परं-अवयव-हिधामादमाचे अकं-हेदनमाचे सकं-सेट् ।) इहौ दन्त्यवर्णप्रसमादी । क ड, चोटवते । य, चन्द्रति चोटित्यति । तुदादननग्नस्यैव कुटाद्वित्यमिति । द्विवादिपत्ने न कुटाद्वित्वम् । शि, चुटिति अचुटीत । शेषसु विर्येष्वावेष्पि । यथा, चुच्छृभीमध्युः कटोरनिनद इति महानाटकम् । मयूरनस्वरचुटिभिरकुम्भकुम्भस्यते । कचिहनीभावेष्पि यथा । आदग्नेते प्रदि वस्तुत्यति वासस्तदा जघने इत्युद्घटः । इति दुर्गादासः ।

चुटि:, खी, (चुच्छते इति । चुट+“इसुपथात् क्रित् ।” उर्गा । ४।२१८ । इति इन सच्च किं ।) चुल्लेना । (यथा, सुश्रूते । उपरतन्ते । ५२ । “उन्कारिका सर्विषि नागराज्ञां पक्षा सम्भृत्युद्घिकोलपत्रैः ॥”

वस्याः पर्यायो यथा,—

“वयस्या तौक्षण्यमन्वा च स्वप्नैला चिपुटा
नुटिः ॥”

इति चैद्यकरत्रमालायाम् ॥

चल्लम् । संश्यः । कालमेदः । स च इस्ता-चरचतुर्भाग्यहृष्टामकः । इवमरः । ३।३।३।

क्षणहृष्टामकः । इति तटीकार्या स्वामी । यथा, भागवते । ३ । ११ । ५ ।

“अगुणैः परमामा स्वात् चसरेणुख्यः स्तुतः । जालार्करम्भप्रवगतः खेवानुपत्तमग्रात् । चसरेणुख्यिकं भृत्येः कालः सा नुटिः
स्तुता ॥”

चुटिवीजः, पुं, (चुटिरल्पं वीजमस्य ।) कुञ्जः । इति श्रव्यमाला ॥

चुटी, खी, (चुटि+“क्षिकारादिक्षिनः ।” इति वा डीय ।) चुटिः । इवमरटीकार्या भरतः ॥

चुन्प, वधे । इति कविकल्पद्वमः ॥ (भां-परं-सकं-सेट् ।) चुन्पति । इति दुर्गादासः ॥

चुन्प, वधे । इति कविकल्पद्वमः ॥ (भां-परं-सकं-सेट् ।) चुन्पति । इति दुर्गादासः ॥

चुप, वधे । इति कविकल्पद्वमः ॥ (भां-परं-सकं-सेट् ।) चुपति । इति दुर्गादासः ॥

चुफ, वधे । इति कविकल्पद्वमः ॥ (भां-परं-सकं-सेट् ।) चुफति । इति दुर्गादासः ॥

चेता, खी, (चीनू भेदात् इति प्राप्नोतीति । यहा, चित्विमिता । एषोदरादिवात् साधुः । एतमिति रुक्तिर्यथा, हरिवंशे । २०५ । ५ ।

“चिधा प्रणीतो ज्वलनो सुनिभिर्वदपारगैः । अतस्मै ताव्यमापनो यदेकस्त्रिविषः क्षतः ॥”

द्विद्विष्मितः गाहैपत्यः आहवनीयः एकोक्त्वा इदमित्यम् । इवमरः । १२।७।२० ॥ (यथा, हरिवंशे । २६ । ४५-४६ ।)

“मधित्वादियं चिधा हल्वा अयजत् स नराधिपः । इद्वा यज्ञेभ्युविधैर्गत्सेषां बलोकताम् ॥

गत्यर्थ्यो वरं लभा चेतादिं समकारयतु । एकोक्त्विः पूर्वमेवासौदैलक्षेतामकारयत् ॥”

हितीयुगम् । तस्य परिमाणं यथा,—

“चिच्चारादिश्चक्षेत्य विंश्टसहस्राधिकेन च । चतुर्थं परिमितं नरमानक्रमेण च ।

द्विष्टलक्षपरिमितं वस्त्रवित्सहस्रकम् ।

चेतायुगं परिमितं कालविद्धिः प्रकौर्तिम् ॥”

इति ब्रह्मवैरेण प्रकौर्तिखण्डम् ॥ * ॥

तस्य धर्माय यथा,—

“चेतायुगे समायाते धर्मः पादोनता गतः ।

अवरपक्षेष्वान्विता लोकाः केचितु केचित् इवा-

याः ।

विगुण्यानरता लोका यज्ञदानप्रायणाः ।

वर्णात्मापाररताः सुखिनः सुख्यवित्सः ।

क्षत्रा भ्रमिष्यतः शूद्राः सर्वे ब्राह्मणसेविनः ।

ब्राह्मणाच्च महात्मानो वेदवेदाङ्गपारगाः ।

प्रतिपद्विष्टताच्च सत्वसम्या जितेन्द्रियाः ।

तपोव्रतरता निव्यं दातारो विष्णु सेविनः ।

कालवर्णै तदित्वांच ख्ययः सर्वाः पतिव्रताः । वस्तुत्वरा च श्रस्ताप्ता पुत्राच्च पितृसेविनः ॥

इति पाद्ये क्रियायोगसारः ।

चेतायुगं, खी, (चेतेव युगम् ।) द्वितीयुगम् । तस्योत्पत्तागादिव्यथा,

“कार्त्तिकशुक्लनवन्मां संमवारे चेतायुगेन्मर्तिः ।

तत्र अवतारनयम् । नामनपरशुरामश्रीराम-

चन्द्राः । पुरुषं चिपादम् । पापमेकपादम् ।

पुर्वरनामकं तौर्यम् । सामिकी ब्राह्मणः ।

अस्तिगताः प्राणाः । चतुर्दशश्चसपर्विमितो

मानवदेहः । दशसहस्रवर्षं परमायुः । अव-

हार्यं रौप्यपात्रम् । तद्युगमात्रः । १२।८।०० ॥

तत्र राजानः स्वयंवरश्च वैश्यानाम् ।

दानधर्मरता निव्यं तपस्या तौर्यदर्शनम् ।

अमिहोचपरा लोका राजानो यज्ञकारिणः ।

तत्र तारकव्रजानाम् ।

रामनारायणानन्त सुकुन्द्रं भूमुखदन् ।

क्षण केशव कंसारे हरे वैकुण्ठ वामन ।”

इति सुदाङ्कितपञ्चिकातः संश्लीतम् ।

चेतायुगादा, खी, (चेतायुगस्य आदा प्रथमा

तिथिः ।) चेतायुगारभितिथिः । सा च

कार्त्तिकशुक्लनवमी । ततुप्रमाणं युगादाश्वद्वे

द्रष्टव्यम् ।

चेदा, वा, (चिप्रकारम् । “संख्याया विधर्ये धा ।”

५ । ३ । ४२ । इति धा । “रधाच् ॥” ५ । ३ । ३ ।

४६ । इति धा इवेतस्य एधाच् ।) चिधा ।

इति सुख्योधम् । (यथा, क्रमेदे । १२।२।१७।

“इदं विष्णुविचक्षिते चेदा निधे पदम् ।

सम्भृत्यहमस्य पांसुरे ॥”

चै, ड पालने । इति कविकल्पद्वमः ॥ (भां-आलं-सकं-अनिट् ।) दन्त्यवर्गादादिः । ड, चायते ।

चकिंस्त्राहीवादौ चाहीति चावते चा चिच्छ-

दाही चा पठ्यते । इति क्रमदीश्वरः । इति

दुर्गादासः ॥

चेगुण्यं, खी, (चिगुणानां भावः कर्म वा ।

चिगुण + अन्य ।) चिगुणधर्मसः । सत्त्वरजस्त-

मत्तम् । यथा,—

“चेगुणयविद्या वेदा निष्कृत्यो भवार्जुनः ।”

इति क्रीमगवहीतः ॥

शैवस्त्रीगत्यमान्यम् । यथा,—

“नेगुणयलजितै चारुमहरुक्षिरपवैजिते ॥”

इति शिवराचित्रतकथा ॥

चितिः पूरणच ।

चेद्यं, वा, (चिप्रकारमिति चिधा । तदः “हिचोच धस्त् ।” ५।३।४५ । इति धा इवस्य धस्त् ।)

चिधा । इति सुख्योधम् । (यथा, महाभारते । ३ । ३२ । ३२ ।

“सर्वमेव इतेनैके वैवेनैके वदन्तुप्रत ।

युसः प्रयत्नं किञ्चित् चैधमेतत्प्रत्ययते ॥”